

בבית המשפט העליון

דנג"ץ 5124/19

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקשים: 1. עיריית חברון
2. הוועד לפיתוח בחרון
3. מנהלת הווקף בחברון

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל
2. שר הביטחון
3. המנהל האזרחי לאיו"ש
4. המפקד הצבאי לאיו"ש
5. הועדה לניהול עניינים מוניציפאליים של מתנחלי חברון
6. מנהלת שירותים אזרחיים של מתנחלי חברון

בקשה לקיום דיון נוסף על פסק דינו של בית משפט זה מיום 30.6.2019 בבג"ץ 358/18 אשר ניתן על ידי כבוד השופטים י' עמית, ד' מינץ וע' גרוסקופף

בשם המבקשים: עו"ד סאמר שחאדה; עו"ד עלאא מחאג'נה
עו"ד סלימאן שאהין

החלטה

זו בקשה להורות על קיום דיון נוסף בפסק הדין של בית משפט זה (השופטים י' עמית, ד' מינץ, ע' גרוסקופף) מיום 30.6.2019 בבג"ץ 358/18 שבו נדחתה עתירת המבקשים לביטול צו מס' 1789 בדבר מנהלת שירותים אזרחיים (יהודה ושומרון), התשע"ז-2017 שבמסגרתו הוקמה מנהלת שירותים אזרחיים חלף הוועדה לניהול עניינים מוניציפאליים ביישוב היהודי בעיר חברון.

הרקע לבקשה

1. ההליך נושא הבקשה לדיון נוסף עניינו הסדרת שירותים מוניציפאליים המוענקים לאזרחים הישראלים המתגוררים בעיר חברון. סוגיה זו – כמפורט בפסק הדין

– היא מורכבת ונגזרת מהמצב המשפטי הסבוך באזור יהודה ושומרון (להלן: האזור) אשר נתון ל"תפיסה לוחמתית" (Belligerent Occupation) ומשפט מדינת ישראל אינו חל בו (ראו, בין רבים: 393/82 ג'מעית אסכאן נ' מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, פ"ד לז(4) 785, 793 (1983) (להלן: עניין ג'מעית אסכאן)). בנתון לכך המסגרת הנורמטיבית שחלה באזור מורכבת מרכדים שונים: הדין המקומי שהיה בתוקף לפני כניסת כוחות צה"ל לאזור בשנת 1967; תחיקת הביטחון שנקבעה על ידי המפקד הצבאי; כללי היסוד של המשפט הציבורי הישראלי החולשים על פעולות המפקד הצבאי ורשויות המדינה באזור; וכללי המשפט הבינלאומי המנהגי ובגדרם תקנה 43 לתקנות בדבר דינה ומנהגיה של המלחמה ביבשה משנת 1907, הנספחות להסכם האג הרביעי מ-1907 (להלן: תקנות האג) הקובעת מסגרת כללית לאופן הפעלת חובותיו וסמכויותיו של המפקד הצבאי באזור, כפי שיפורט להלן (בג"ץ 7957/04 מדאעבה נ' ראש ממשלת ישראל, פ"ד ס(2) 477, 492 (2005) (להלן: עניין מדאעבה); בג"ץ 10356/02 הס נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פ"ד נח(3) 443, 455 (2004) (להלן: עניין הס)).

2. אחד מאפיקי התחולה המרכזיים של הדינים האזרחיים והמינהליים הישראליים על אזרחי ישראל החיים באזור הוא באמצעות צווים של המפקד הצבאי אשר מקנים למועצות אזרחיות ומקומיות באזור סמכויות בתחומים אזרחיים שונים ובכלל זה מסדירים את השירותים המוניציפליים ביישובים הנכללים בתחומן (ראו ע"א 1432/03 ינון יצור ושיווק מוצרי מזון בע"מ נ' קרעאן, פ"ד נט(1) 345, 379-380 (2004); אמנון רובינשטיין "מעמדם המשתנה של השטחים המוחזקים", עיוני משפט יא 439 (1986); וכן ראו הצוות המקצועי לגיבוש מתווה להסדרת בנייה באיו"ש דו"ח מסכמ, 75-79 (2018)). בחברון המצב שונה שכן מתגוררים בה כ-700 יהודים בלב אוכלוסייה פלסטינית ביחידת שטח שאינה כלולה בתחומי השיפוט של מועצה מקומית או מועצה אזרחית ישראלית. כמפורט בפסק הדין נושא הבקשה, מצב דברים זה עשוי היה להותיר את התושבים הישראלים החיים בחברון ללא גישה לשירותים אזרחיים חיוניים שאינם מסופקים על ידי המינהל האזרחי כגון חינוך ורווחה.

3. הצורך ליתן מענה לקושי הנ"ל עלה במספר החלטות שקיבלו ממשלת ישראל ורשויות האזור החל משנות השמונים של המאה הקודמת ובשנת 1983 חתם ראש המינהל האזרחי על כתב מינוי שבמסגרתו הוקמה ועדה שנועדה "למלא את החלל" שנוצר בחברון ואשר סיפקה לאורך השנים לאזרחים הישראלים המתגוררים בעיר שירותים אזרחיים כגון רווחה, חינוך, ביטחון, מים וחשמל באמצעות תקציבי משרדי ממשלה שונים שהועברו אליה (להלן: הוועדה). זאת, בעוד עיריית חברון המשיכה לבצע פעולות

שונות במרחב הציבורי המשותף לישראלים ולפלסטינים, ובכללן טיפול כבעיות תשתית במרחב.

4. הוועדה המשיכה לפעול גם כאשר המצב הנורמטיבי בחברון השתנה בחלוף הזמן. כך, בהסכם הביניים הישראלי-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה שנחתם ביום 28.9.1995 בין ממשלת מדינת ישראל ובין אש"ף, הוגדרו קווים מנחים ביחס לסמכויות חקיקה, שיפוט ומינהל באזור – לרבות בעיר חברון – והוחלט כי סמכויות שונות יועברו למועצה פלסטינית שתכונן מכוח ההסכם (להלן: הסכם הביניים). הסכם הביניים נקלט בדין הפנימי החל באזור, בין היתר, באמצעות המנשר בדבר יישום הסכם הביניים (יהודה ושומרון) (מס' 7), התשנ"ו-1995 (להלן: מנשר מס' 7) בו הודגש כי קביעת מפקד כוחות צה"ל באזור באשר ל"כוחות ותחומי אחריות" אשר ימשיכו להיות בידו, תהיה מכרעת לעניין זה (סעיף 6(ב) למנשר מס' 7). בהמשך לכך, בשנת 1997 אישרה הממשלה את הפרוטוקול בדבר ההערכות מחדש בחברון (להלן: פרוטוקול חברון) שבו עוגנה חלוקת העיר לשני אזורים: אזור H-1 ואזור H-2 שבתחומו נמצא היישוב היהודי בעיר. בהתאם לפרוטוקול חברון הסמכויות האזרחיות באזור H-2 הועברו לאחיותו של הצד הפלסטיני. עם זאת, הסמכויות הנוגעות לישראלים המתגוררים בעיר ולרכושם נותרו בידי המפקד הצבאי ואספקת השירותים האזרחיים לאוכלוסייה זו הוסיפה להתבצע באמצעות הוועדה (סעיף 10(ב) לפרוטוקול חברון).

5. העובדה שפעולת הוועדה לא הוסדרה מעבר לכתב המינוי עוררה עם השנים שורה של בעיות משפטיות. זאת, שכן בכתב המינוי לא נקבע מנגנון מובנה לסיום כהונת הוועדה ולהחלפת הרכבה; טיב המגבלות החלות עליה לא הובהר; ותקציבים ממשרדי ממשלה שונים הועברו אליה למרות שלא הוכרה כיישות משפטית. על רקע זה עלתה בשנת 2015 דרישה מצד גורמים בלשכת היועץ המשפטי למערכת הביטחון ובלשכת היועץ המשפטי לאיו"ש להסדיר את סמכויותיה של הוועדה בדין הפנימי של האזור. בהתאם לכך ולאחר קיום עבודת מטה, ביום 31.8.2017 חתם המפקד הצבאי באזור יהודה ושומרון (להלן: המפקד הצבאי) על צו מס' 1789 – צו בדבר מנהלת שירותים אזרחיים (יהודה ושומרון), התשע"ז-2017 (להלן: צו המנהלת או הצו) אשר הורה על הקמת מנהלת שירותים אזרחיים חלף הוועדה שפעלה עד לאותה העת.

6. במסגרת הצו הוסדרו אופן מינוי חברי המנהלת הראשונה; אופן בחירת חבריה לאחר תום כהונתה; וכן היבטים שונים הנוגעים להפעלתה וזאת תוך עריכת שינויים מסוימים במצב הקיים. כך, בין היתר – וכמפורט בפסק הדין נושא הבקשה – בעוד הוועדה הורכבה החל משנת 1990 מנציג המינהל האזרחי ושני נציגי משרד הפנים עם

נציגות של שני תושבי חברון הישראלים, המנהלת צפויה להיות גוף נבחר מקרב התושבים הישראלים (סעיף 4 לצו). עוד הוגדר כי המנהלת תהיה מוסמכת לטפל בכל עניין הנוגע לשירותים אזרחיים; לקבוע כללים בעניין תשלומי חובה שונים; וכן לטפל בליקויי תשתית שלא קיבלו מענה על ידי עיריית חברון בכפוף לתנאים מסוימים. כפי שנקבע בצו, "תחום הפעלת הסמכות" של המנהלת הוא פרסונלי וחולש על "מתיישבים והרכוש שבבעלות או בחזקת מתיישב באזור 'H-2' כהגדרתו בהסכם הביניים". כמו כן רלוונטית לענייננו העובדה כי ההגדרה של "מתיישב" בצו נתחמה בצורה רחבה והיא כוללת, בין היתר, גם תאגיד הרשום בישראל ותאגיד שהתאגד מחוץ לישראל שהיכולת לכוון את פעילותו מצויה בידי מתיישב או בידי תושב ישראל וזאת ביחס לפעילות שבוצעה באזור H-2.

7. בעתירה שהגישו המבקשים נטען כי יש להורות על ביטול צו המנהלת או חלקים ממנו שכן הוא אינו עולה בקנה אחד עם הוראות המשפט המינהלי הישראלי והדין הבינלאומי החלים באזור.

פסק הדין נושא הבקשה

8. בית המשפט דחה את העתירה פה אחד וקבע כי לא קמה עילה להתערבות בהחלטת המפקד הצבאי לחוקק את צו המנהלת אשר מהווה "חקיקה ראשית" בדין הפנימי של האזור. השופט ד' מיינץ קבע בחוות דעתו כי מטרתו של הצו היא הסדרה משפטית פורמאלית של המצב שקיים מזה למעלה מ-30 שנה בחברון ולפיכך הוא עולה בקנה אחד עם עקרונות המשפט המינהלי ועם חובתו של המפקד הצבאי להבטיח חיים ציבוריים תקינים עבור כלל התושבים באזור. בהקשר זה ציין השופט ד' מיינץ כי חרף שינויים מינוריים בהרכב המנהלת לעומת הוועדה אין מדובר באצילת סמכויות אסורה ומכל מקום הוטעם שתפקידה וייעודה זהים לאלו שמילאה הוועדה לפני חקיקת הצו – מתן שירותים מוניציפליים מסוימים לתושבי חברון הישראלים – ולפיכך "בסופו של יום, מה שהיה הוא מה שיהיה". בצד זאת צוין כי קביעת היקף סמכותה של המנהלת באופן פרסונלי, ולא טריטוריאלי כנהוג, נובעת מהנסיבות הייחודיות של העיר חברון והיא בבחינת הכרח בל יגונה. השופט ד' מיינץ הוסיף וקבע שלא עלה בידי המבקשים להוכיח כי שיקולים זרים הובילו לחקיקת הצו והדגיש כי למעשה מרבית טענותיהם הן תיאורטיות ונוגעות לתוצאות הצפויות לדעתם מפעולות המנהלת בעתיד. בהקשר זה צוין כי טענות המבקשים בדבר האפשרות כי המנהלת תפעל להרחבת סמכויותיה באמצעות פרשנות מרחיבה להוראות הצו לא הוכחו וכי לא עלה בידם בשלב זה להצביע על כל פגיעה ממשית וקונקרטיית בזכויות כתוצאה מהצו עצמו. כן צוינה התחייבות המדינה

לפיה הסמכות הנתונה למנהלת לקבוע כללים בדבר תשלומי חובה מצומצמת למי שהוא "מתיישב" בלבד וכי נוסח הצו הנוקט לשון "כל אדם" ישונה בהתאם. הוטעם, כי ככל שבעתיד יעלו טענות פרטניות לגבי אופן פעולתה של המנהלת, המבקשים יוכלו לנקוט הליכים מתאימים. בשולי הדברים דחה השופט ד' מיינץ טענות נוספות של המבקשים הנוגעות להליך התקנת הצו ולפגיעה בזכות הטיעון שלהם.

9. השופט י' עמית הצטרף לתוצאה לפיה יש לדחות את העתירה והוא הדגיש כי לצד החובה לשמר את הדין הקיים באזור רשאי המפקד הצבאי להגיב למציאות המשתנה. נקבע כי אמנם הצו החדש "מקים יצור חדש, שטרם נודע כמותו" במובן זה שהוא מכונן מעין רשות מקומית ששטח שיפוטה אינו טריטוריאלי אלא פרסונלי בלבד. עם זאת הוטעם כי ניתן להבין את סמכות המנהלת לפעול באופן פרסונלי ככזו הנובעת מפרוטוקול חברון שהותיר בידי הצד הישראלי את הסמכויות האזרחיות הנוגעות לתושבים הישראלים בחברון ולרכושם. על כן, בהינתן המורכבות הייחודית שנוצרה בעיר חברון, צוין כי ניתן להשקיף על הקמת המנהלת כעל האצלה חלקית של סמכויות המפקד הצבאי על מנת לסייע לו למלא את חובותיו כלפי התושבים הישראלים בחברון.

10. בצד זאת, השופט י' עמית עמד על כך כי "אין לראות את הצו כעיון נורמטיבי למצב קיים, או כשינוי מינורי לעומת המצב הקיים". זאת, בפרט בשים לב לכך שתוכנו של הצו אינו מוגבל רק לתחומי חינוך, רווחה ותמיכות. השופט י' עמית עמד על כך שהגדרת המונח "מתיישב" בצו באופן רחב עלולה לשמש את המנהלת לרכוש נכסים מידי מקומיים בחברון באמצעות תאגידיים תוך הסוואת זהותם היהודית של הרוכשים. עוד צוין כי החלת סמכות המנהלת על רכוש המצוי בחזקת מתיישב עשויה להוביל להחלת סמכותה על מתיישב שתפס על דעת עצמו חזקה בנכס כלשהו. על רקע זה הטעים השופט י' עמית כי עולה חשש שהסמכויות שהוענקו למנהלת יחתרו בבוא היום תחת סמכויותיו של המפקד הצבאי ותחת חובתו להבטיח ככל האפשר את חייה התקינים של האוכלוסייה המקומית. ואולם, השופט י' עמית הדגיש כי הנחת המוצא היא שכל פעולה שתבצע המנהלת כפופה להוראות הדין ולהתחייבויות המדינה כמפורט בפסקה 5 לחוות דעתו ותהיה נתונה לביקורת שיפוטית.

השופט ע' גרוסקופף הצטרף להערות הנ"ל וציין כי המבחן לחוקיות המנהלת האמורה אינו צריך להתמקד בעצם הקמתה וקיומה, אלא בסמכויות שניתנו לה ובדרכי פעולתה, אשר ייבחנו לעת מצוא.

11. מכאן הבקשה בה טוענים המבקשים כי פסק הדין כולל קביעות חדשות וקשות המפרות את האיזון העדין הקיים בין ישראלים לפלסטינים באזור H-2 בחברון ואשר משנות מהלכות הנוגעות לגבולות סמכותו של המפקד הצבאי באזור בהתאם לתקנה 43 לתקנות האג. ראשית, מפני שצו המנהלת חוקק לטובת המתיישבים הישראלים בחברון בלבד תוך פגיעה באוכלוסייה הפלסטינית המקומית ובאופן העולה כדי הפליה אסורה. שנית, בשל העובדה שהוא מכונן בחברון גוף מוניציפלי שמחיל את המשפט הישראלי באופן פרסונלי ולא כנהוג באופן טריטוריאלי ובתחום השיפוט של מועצה מקומית או מועצה אזורית ישראלית. שלישית, מפני שמדובר בהאצלת סמכויות המפקד הצבאי לגוף שהוא במהותו פוליטי המעוניין בהרחבת ההתיישבות היהודית בחברון תוך הדרת תושביה הפלסטינים.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בפסק הדין נושא הבקשה ובטענות המבקשים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. הליך של דיון נוסף, כפי שנפסק פעמים רבות, הוא חריג ותנאי לקיומו הוא שבפסק הדין נושא הבקשה נפסקה הלכה אשר "עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה" יש מקום לקיים בה דיון נוסף (ראו סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984; דנג"ץ 3230/18 פלוני נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 4 (6.8.2018)). בהקשר זה נפסק כי על ההלכה לגלות את עצמה על פני פסק הדין ולהיות ברורה ומפורשת (שם). ואולם, עיון בפסק הדין נושא הבקשה דנן מעלה כי בניגוד לטענת המבקשים אין בו כל חידוש או שינוי מן ההלכה המורשת והמבוססת ביחס לפרשנות של תקנה 43 לתקנות האג.

13. כידוע, תקנה 43 הנ"ל קובעת, בתרגומה לעברית, כי "בעבור סמכות השלטון החוקי למעשה לידי הכובש, עליו לנקוט את כל האמצעים שביכולתו על מנת להחזיר ולהבטיח במידת האפשר את הסדר והחיים הציבוריים, תוך כיבוד החוקים שבתוקף בארץ אלא אם כן קיימת מניעה מוחלטת לכך" (בג"ץ 2150/07 אבו צפיה נ' שר הביטחון, פסקה 18 לחוות דעתו של השופט ע' פוגלמן (29.12.2009) (להלן: עניין אבו צפיה) וראו גם בג"ץ 337/71 אלמקדסה נ' שר הביטחון, פ"ד כו(1) 574, 581 (1972) (להלן: עניין אלמקדסה)). הוראה זו פורשה בפסיקתו של בית משפט זה כהוראת "על" הגודרת את סמכותו של המפקד הצבאי באזור בין שני צירים: הבטחת צרכיו הביטחוניים של הממשל הצבאי מחד גיסא והבטחת הסדר והחיים הציבוריים של האוכלוסייה המקומית מאידך גיסא (ראו, בין רבים בג"ץ 69/81 אבו עיטה נ' מפקד אזור יהודה ושומרון, פ"ד לז(2) 197,

309 (1983) (להלן: עניין אבו עיטה); עניין ג'מעית אסכאן, בעמ' 794; עניין הס, בעמ' 455-456). החובה המוטלת מכוח הוראה זו היא נמשכת ו"מקום שכיבוש צבאי נמשך עת רבה [...] חובתו של המחזיק כלפי האוכלוסייה האזרחית אפילו מחייבת אותו לשנות מן החוקים, שכן צרכי החברה משתנים במרוצת הזמן, והחוק חייב לענות על אותם הצרכים המשתנים" (עניין אלמקדסה, בעמ' 582; עניין אבו עיטה בעמ' 310-315). בהקשר זה כבר נקבע כי האוכלוסייה האזרחית אשר תקנה 43 מדברת בה כוללת גם את התושבים המתגוררים בהתיישבות ישראלית באזור הגם שאינם בבחינת "תושבים מוגנים" וכן את אזרחי ישראל שאינם מתגוררים בשטח הנתון לתפיסה לוחמתית (ראו עניין אבו צפיה, פסקה 20 לחוות דעתו של השופט ע' פוגלמן; עניין מדאעבה, בעמ' 498-496). ואולם המפקד הצבאי אינו רשאי לשקול שיקולים הנוגעים לאינטרסים הלאומיים, הכלכליים, החברתיים או הסוציאליים של מדינתו אם אין בהם כדי להשליך על האינטרס הביטחוני באזור או על האינטרס של האוכלוסייה המקומית (עניין ג'מעית אסכאן, בעמ' 794-795). עוד עולה מן הפסיקה כי פעולת המפקד הצבאי אשר פוגעת בזכויות של התושבים המוגנים אינה יכולה לעמוד אם היא נועדה כדי להטיב עם התושבים הישראלים באזור בלבד (ראו בהקשרים של הזכות לקניין וחופש התנועה עניין אבו צפיה, פסקה 26 לחוות דעתו של השופט ע' פוגלמן ופסקה 8 לחוות דעתה של הנשיאה ד' ביניש; בג"ץ 281/11 ראש מועצת בית איכסא נ' שר הביטחון, פסקאות 26-27 (6.9.2011); והשוו בג"ץ 794/17 זיאדה נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 20 לחוות דעתו של המשנה לנשיאה (בדימ'), השופט ס' ג'ובראן (31.10.2017) ולהבהרות בהקשר זה בדנג"ץ 9367/17 זיאדה נ' מפקד כוחות הצבא בגדה המערבית, פסקה 7 (30.5.2018)).

14. במקרה דנן בית המשפט אך יישם את ההלכה הנהוגה שתוארה לעיל בנסיבות המקרה לנוכח הייחודיות והמורכבות הרבה המאפיינים את הישוב היהודי בחברון. זאת, בפרט בשים לב לצורך שעלה בהסדרת פעילותו של גוף שיספק לתושבים הישראלים המתגוררים בחברון שירותים אזרחיים חלף הוועדה לניהול עניינים מוניציפאליים שפעלה מזה למעלה מ-30 שנה בחברון ללא עיגון מקיף בדין הפנימי של האזור. בהקשר זה לא למותר לציין כי בעוד השופט ד' מין סבר כי בהקמת המנהלת יש לכל היותר משום שינוי מינורי לעומת המצב ששרר בתקופת פעילותה של הוועדה, השופט י' עמית (אליו הצטרף גם השופט ע' גרוסקופף) מצא כי אין לראות בצו אך עיגון נורמטיבי של המצב הקיים או שינוי מינורי לעומתו. כפי שציין השופט י' עמית בחוות דעתו, הוראות שונות הכלולות בצו – לרבות "תחום הפעלת הסמכות" של המנהלת וההגדרה של מיהו "מתיישב" בצו – מעלות חשש כי "המדינה, כמו ידיה, מעניקה למנהלת סמכויות שבבוא היום יחתרו תחת סמכויותיו של המפקד הצבאי ותחת חובתו להבטיח ככל האפשר את חייה התקינים של האוכלוסייה המקומית". עם זאת, כלל שופטי ההרכב סברו כי בשלב

זה לא הוכחה כל פגיעה בזכויות של התושבים הפלסטינים בחברון וכי חקיקת צו המנהלת, כשלעצמה, אינה עומדת בסתירה לדין הבינלאומי ובפרט להוראת סעיף 43 לתקנות האג.

15. בנתון לקביעה אחרונה זו אף לא מצאתי כי הקביעות בפסק הדין הנוגעות להיקף סמכותה הפרסונלי של הוועדה או להרכבה עולות כדי הלכה חדשה ומבססות עילה לקיום דיון נוסף. זאת, בפרט בשים לב לכך שקביעות אלו נטועות, בעקרו של דבר, בדלת אמותיו של המקרה דנן. אכן, הקמת מנהלת המשמשת כמעין רשות מקומית ששטח שיפוטה אינו טריטוריאלי, כמקובל, אלא פרסונלי בלבד מגבשת "יצור חדש, שטרם נודע כמותו" (פסקה 2 לחוות דעתו של השופט י' עמית). עם זאת, כפי שהודגש בפסק הדין נושא הבקשה, ניתן להבינה על רקע סעיף 10(ב) לפרוטוקול חברון שבו נקבע כי הכוחות והאחריות האזרחיים באזור H-2 הנוגעים לישראלים ולרכושם ימשיכו להיות מופעלים על ידי הממשל הצבאי הישראלי. כפי שציין השופט י' עמית – שלהערותיו הצטרף כאמור השופט ע' גרוסקופף – "צו המנהלת הוא בבחינת האצלת חלק מסמכויות המפקד הצבאי למנהלת, על מנת לסייע לו למלא את חובותיו כלפי תושבי חברון הישראליים, בהינתן המורכבות הייחודית שנוצרה בעיר" (ראו עמדתו של השופט ד' מוינץ בפסקה 26 לחוות דעתו). המבקשים טענו בהקשר זה כי יש מקום להבחין בין החלת המשפט הישראלי בישובים ישראלים באזור המצויים בשטח מועצה אזורית או מועצה מקומית ובין החלתו באופן פרסונלי בחברון. איני סבורה כי הבחנה זו מבססת טעם לקבלת הבקשה דנן והוא הדין גם באשר לטענות המבקשים הנוגעות לזהות הגורמים המאיישים את הוועדה ומניעיהם שהועלו באורח כללי בלבד ומבלי שהמבקשים הציגו לכך תימוכין. לבסוף, טענות המבקשים המכוונות לאופן שבו יש לפרש את סעיף 10(ב) הנ"ל הן במהותן טענות "ערעוריות" ואינן מצדיקות דיון נוסף.

16. אשר על כן, הבקשה נדחית. משלא נתבקשה תשובה אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ' באב התשע"ט (21.8.2019).

ה נ ש י א ה